

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1194/2022
09.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Бате Цветковића, Татјане Вуковић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. и 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Селме Ђорђевић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.бр.1166/18 од 16.11.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.115/22 од 19.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 09. новембра 2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Селме Ђорђевић поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.бр.1166/18 од 16.11.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.115/22 од 19.05.2022. године, у односу на повреду закона из члана 438.став 1. тачка 1) и 439. тачка 2) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К.бр.1166/18 од 16.11.2021. године, окривљени АА поред окривљеног ББ је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. и 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и два месеца.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљени АА је ослобођен од плаћања трошкова кривичног поступка и исти су пали на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.115/22 од 19.05.2022. године, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду К.бр.1166/18 од 16.11.2021. године у погледу одлуке о казни, тако што је окривљени АА за кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. и 33. КЗ, осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци док је првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА–адвокат Селма Ђорђевић, формално означавајући да исти подноси због повреде закона из члана 438. став 2. тачке 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење али пред измењеним већем. Иако их формално не означава, из образложења захтева произилази да бранилац суштински указује и на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правоснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Указујући на повреду закона, бранилац окривљеног истиче да се у конкретном случају може радити само о кривичном делу ситне крађе у покушају, обзиром да је мотив окривљеног био да дође до новца којим би платио карту за воз, а што произилази из његовог и исказа саокривљеног ББ, да су видели ситан новац у аутомобилу и да је то разлог због чега су ушли у кола кроз отворени гепек, што значи да није постојала намера за присвајање веће имовинске користи, а у прилог наведеном говори то што у првостепеној пресуди није наведено на који начин је извршено обијање аутомобила и насилног деловања на браву. Како је за кривично дело ситне крађе наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, бранилац сматра да је према окривљеном АА требало да буде донета одбијајућа пресуда. На овај начин, бранилац указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) у вези члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 203. став 1. КЗ (који се примењује од 01.01.2006. године) је прописано да ко туђу покретну ствар одузме другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист, казниће се новчаном казном или затвором до три године.

Одредбом члана 204. став 1. тачка 1) КЗ („Службени гласник РС“, бр.104/13 који се примењује од 04.12.2013.године), прописано је да ће се учинилац дела крађе (члан 203.) казнити затвором од једне до осам година ако је крађа извршена обијањем или проваљивањем затворених зграда, станова, соба, касе, ормана или других затворених простора или савлађивањем механичких, електронских или других већих препрека

Из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде Основног суда у Новом Саду К.бр.1166/18 од 16.11.2021. године произилази да су окривљени АА и ББ „дана 26.07.2014. године у Новом Саду, у улици Гагаринова број 10, на паркинг простору, способни да схвате значај свог дела и да управљају својим поступцима, свесни свог дела и његове забрањености и хтели његово извршење, у заједници и по претходном договору, обијањем затвореног простора, покушали другом одузети туђу покретну ствар, у намери да њеним присвајањем себи прибаве противправну имовинску корист, тако што су употребом подесног предмета обили путничко моторно возило марке „Голф 2“, тако што су деловали на браву возачевих врата, на који начин су иста насилно отворили, потом ушли у унутрашњост возила и извршили преметачину, којом приликом су пронашли ситан новац и разни алат, али кривично дело нису довршили обзиром да су спречени доласком полицијских службеника“.

По оцени Врховног касационог суда, а имајући у виду наведене законске одредбе, у чињеничном опису радње извршења окривљених АА и ББ, датом у изреци првостепене пресуде, наведени су сви битни елементи који чине законска обележја кривичног дела из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ. Наиме, изрека правноснажне пресуде садржи како објективна обележја у односу на радње извршења, с`обзиром да је у изреци пресуде наведено да су окривљени покушали другом одузети туђу покретну ствар тако што су обили затворени простор, на начин што су употребом подесног предмета обили путничко моторно возило марке „Голф 2“, делујући на браву возачевих врата, тако и субјективна обележја предметног кривичног дела, која се односе на урачунљивост и умишљај окривљених као и намеру да присвајањем себи прибаве противправну имовинску корист.

Имајући наведено у виду, неосновани су наводи браниоца окривљеног да су у радњама окривљеног АА остварени елементи кривичног дела ситне крађе из члана 210. КЗ и да је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

У осталом делу, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног АА истиче да у побијаним пресудама нису описани битни елементи кривичног дела из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 30. и 33. КЗ, за које дело је окривљени АА оглашен кривим, односно да кривично дело за које је окривљени осуђен није кривично дело, чиме суштински указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Међутим, наведено бранилац образлаже на начин да је окривљени АА осуђен, иако није постојао ниједан материјални доказ који би поткрепио наводе оптужног акта, а који се односе на начин на који су окривљени ушли у предметно возило, што по оцени браниоца представља битан елемент кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим.

По оцени Врховног Касационог суда, на овај начин бранилац окривљеног у образложењу захтева оспорава и полемиче са чињеницама утврђеним у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним одлукама, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог

ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА–адвоката Селме Ђорђевић у овом делу оценио недозвољеним.

У осталом делу захтева, бранилац истиче да су првостепена и другостепена пресуда донете искључиво на основу исказа сведока–оштећеног, који није поткрепљен ниједним другим доказом, што је противречно са наводима образложења другостепене пресуде у делу у ком се наводи да чак и да су сачињени записник о увиђају и фото-документација са лица места, исти не би могли представљати једину и искључиву доказну радњу којом се доказују чињенице које чине битна обележја кривичног дела из члана 204. став 1. КЗ. На овај начин, бранилац суштински указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да се побијане пресуде побијају због повреде одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а која повреда одредаба ЗКП не представља законски разлоге због кога је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Селме Ђорђевић и у овом делу оценио недозвољеним.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић